

IT 2160/17

TaylorWessing

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno

- DO DATOVÉ SCHRÁNKY -
- ID DS: z2tadw5 -

Ke sp. zn. II.ÚS 2860/19

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	- 9 -12- 2019 4
krát Přílohy: _____	
Vyřizuje: _____	

U Prašné brány 1
CZ-110 00 Praha 1

Tel. +420 224 81 92 16
Fax +420 224 81 92 17
praha@taylorwessing.com

Seznam partnerů na:
www.taylorwessing.com

Dr. Erwin Hanslik MRICS
Partner
e.hanslik@taylorwessing.com

Praha, 9.12.2019

Stěžovatelé

FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG, reg. č. FL-0001,030.270-0,
se sídlem Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Knížectví Lichtenštejnsko

S.D. Fürst Hans Adam II. von und zu Liechtenstein,
bytem

oba

právně zast.:

Dr. Erwinem Hanslikem MRICS, ev. č.: 08879, advokátem advokátní
kanceláře **TaylorWessing e|n|w|c advokáti v. o. s.**, se sídlem U Prašné
brány 1, 110 00 Praha

Účastníci:

Vrchní soud v Praze, nám. Hrdinů 300/11, 140 00 Praha 4 - Pankrác
Okresní soud v Kolíně, Kmochova 144, 280 02 Kolín

Vedlejší účastníci:

**Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech
majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,
Územní pracoviště Střední Čechy, nám. Republiky 3, 110 00 Praha 1

Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem
Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov, pobočka Brno, Kotlářská
931/53, 602 00 Brno

Česká republika – Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,
IČO 00022985, se sídlem Karmelitská 529/5, 118 00 Praha 1

Ředitelství silnic a dálnic, IČO 65993390, se sídlem Na Pankráci 546/56,
140 00 Praha 4

Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO 70994234,
se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1

Lesy České republiky, s.p., IČO 42196451, se sídlem Přemyslova
1106/19, Nový Hradec Králové, 500 08 Hradec Králové, zapsaný

TaylorWessing e|n|w|c advokáti v. o. s.

Obchodní rejstřík Praha
Odd. A, vl. 26136

IČO: 25689037
DIČ: CZ25689037

TaylorWessing e|n|w|c advokáti v. o. s.

Předchází

v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Hradci Králové, oddíl AXII, vložka 540

Povodí Vltavy, státní podnik, IČO 70889953, se sídlem Bezručova 4219, 430 03 Chomutov, zapsaný v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, oddíl A, vložka 13052

Povodí Labe, státní podnik, IČO 70890005, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, 150 00 Hradec Králové

BALMED Praha, státní podnik, IČO 25125877, se sídlem Lysolajské údolí 15, 165 00 Praha 6

Ústavní stížnost

Návrh na přerušení řízení, případně na to, aby v řízení soud v následujících čtyřech měsících nepostupoval

~~DVANÁCTKRÁT~~

Přílohy: dle podání

Podání s obdobným požadavkem na přerušení řízení je doručováno rovněž senátům Ústavního soudu pod sp. zn. I.ÚS 1864/19 a sp. zn. III.ÚS 2130/17

Shrnutí podání

V řízení sp. zn. 19 C 318/2018 vedeném u Okresního soudu v Kolíně, tedy v řízení, ze kterého vzešla předmětná ústavní stížnost stěžovatelů, vznesly Lesy ČR, s. p. (žalovaný 6), tj. ten z žalovaných, jenž drží dtrívou většinu majetku, který je předmětem sporu, námitku nedostatku pravomoci soudů ČR projednat předmětnou věc, přičemž prohlásily, že spor spadá do pravomoci Meznárodního soudního dvora v Haagu ("MSD").

Za účelem vyřešení předmětného – ve své podstatě mezinárodně právního – sporu v jediné a navíc renomované a universální soudní instance spíše než před nejednotně rozhodujícími téměř třiceti soudy ČR a desítkami správních orgánů, před nimiž nyní celý rozsahlý spor probíhá, tímto stěžovatelé prohlašují svoji připravenost přijmout za podmínek uvedených níže právní pozici žalovaného 6 a nechat věc předložit společně vládou ČR a vládou Lichtenštejnského knížectví k rozhodnutí MSD.

Vláda Lichtenštejnského knížectví dne 4. prosince 2019 oslovila diplomatickou cestou vládu ČR za účelem vyjasnění náležitostí společného předložení věci MSD.

Stěžovatelé proto považují za příhodné požádat tímto Ústavní soud, aby předmětné řízení o jejich ústavní stížnosti přerušil na dobu následujících čtyř měsíců, anebo aby po uvedené dobu v řízení dále nepostupoval, a poskytl tak vládě ČR a vládě Lichtenštejnského knížectví čas ke shora uvedeným politickým a diplomatickým jednáním.

Stěžovatelé si zároveň dovolují využít toto podání k objasnění několika nedorozumění a omylů ohledně mezinárodně právního institutu imunity hlavy státu.

I. Návrh na přerušení řízení, PŘÍPADNĚ NA TO, aby v řízení soud v následujících čtyřech měsících nepostupoval

A. NÁMITKA NEDOSTATKU PRAVOMOCI ŽALOVANÉHO 6 (Lesy ČR, s. p.)

1. V soudním řízení sp. zn. **19 C 318/2018** vedeném u Okresního soudu v Kolíně, ze kterého vzešla předmětná ústavní stížnost stěžovatelů, žalovaný 6, jehož jednání jsou z hlediska mezinárodního práva veřejného přičítatelná České republice, ve své replice vznesl námitku nedostatku pravomoci soudů České republiky předmětný spor rozhodovat s tím, že věc spadá do pravomoci Mezinárodního soudního dvora ('MSD'), neboť se jedná o spor na poli mezinárodního práva veřejného.¹
2. Žalovaný 6 proto vznesl procesní návrh, aby Okresní soud v Kolíně předmětné řízení zastavil pro nedostatek pravomoci soudů České republiky věc řešit dle § 104 odst. 1 o. s. ř.
3. Stěžovatelé v této souvislosti poukazují na to, že od zahájení řízení o předmětné ústavní stížnosti se procesní situace v rámci celého sporu ještě více zkomplikovala a stává se konfúzní. Spor probíhá, vedle soudů vyšších stupňů, u dvaceti čtyř okresních soudů. Některé z nich dospěly k závěru, že nejsou příslušny věc rozhodnout, neboť se týká cizího státu a/nebo osoby požívající výsad či imunity podle mezinárodního práva ve smyslu § 9 odst. 2 písm. c) o. s. ř., a jako takovou jsou příslušné ji řešit v prvním stupni soudy krajské. Vrchní soud v Olomouci a Vrchní soud v Praze se s tímto názorem neztotožnily, byť každý z nich se s ním vypořádal jinak², a rozhodly tak, že spor jsou příslušné řešit v první stupni soudy okresní. V řízeních vedených u ostatních okresních soudů nebyla otázka příslušnosti zatím vrchním soudům předestřena. Je tomu tak částečně proto, že některé z těchto soudů se považují na nepřislušné spor rozhodnout, nicméně nepředložily věc (zatím) k rozhodnutí vrchnímu soudu. Částečně pak proto, že jiné soudy řízení přerušily do rozhodnutí Ústavního soudu, kterému byla otázka příslušnosti předložena prostřednictvím ústavních stížností proti uvedeným rozhodnutím vrchních soudů. Další soudy řízení přerušily z jiných důvodů, které považují pro řízení za relevantní a které jsou rovněž předmětem přezkumu Ústavního soudu. Žádné z uvedených řízení před Ústavním soudem zatím nebylo skončeno.

¹ Viz část I., II. zejm. II. b) a III. žalobní odpovědi Žalovaného 6 Lesy ČR, s. p.

² Viz odůvodnění usnesení Vrchní soudu v Olomouci č. j. Nep 61/2019 – 62 ze dne 26. března 2019, Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 77/2019-78 ze dne 21. května 2019

4. Jedinými soudy, které od zahájení uvedených dvaceti čtyřech soudních řízení ve věci rozhodly, jsou Krajský soud v Brně, Okresní soud v Děčíně a Okresní soud v Kolíně.
5. Dne 4.10. 2019 Krajský soud v Brně vynesl ve věci **35 C 19/2017** rozsudek, ve kterém neshledal, že by ohledně předmětného lichtenštejnského majetku proběhla konfiskace, jak v řízení před ním tvrdil v postavení žalobce žalovaný 1.³ Proto uvedený soud zamítl žalobu žalovaného 1, která napadala rozhodnutí příslušného katastrálního úřadu zamítajícího návrh žalovaného 1 na výmaz knížete z Lichtenštejnu jako vlastníka pozemků nacházejících se na Moravě a na vklad vlastnického práva žalovaného 1 namísto něho.
6. Naproti tomu dne 13.11.2019 Okresní soud v Děčíně ve věci **22 C 331/2018** zamítl žalobu stěžovatelů na vydání části lichtenštejnského majetku, a to bez toho, aniž by prováděl jakékoliv dokazování. Okresní soud v Kolíně k věci přistoupil procesně odlišně a žalobu stěžovatelů zamítl z důvodu uvedených v jeho nepravomocném rozsudku ze dne 29. listopadu 2019. Uvedený soud přitom řízení vedl ve zjevně mimořádném spěchu (což zatížilo řízení vadami), a to z toho důvodu, jak sám soud na ústním jednání účastníkům řízení vyjevil, že chtěl rozsudek vynést a doručit před uplynutím lhůty, ve které musel soudní spis předložit Ústavnímu soudu. Soud tento razantně rychlý postup v řízení sledoval přesto, že obě strany sporu mu opakovaně navrhovaly přerušení věci nebo odročení ústního jednání, a to jednak z důvodu procesní ekonomie a náležitého respektu k Ústavnímu soudu rozhodujícímu, zda je okresní soud příslušný věc řešit, a dále proto, aby účastníci řízení měli možnost prostudovat si provedené důkazy, které byly protistranou předloženy teprve při ústním jednání, a reagovat na ně v dostatečné lhůtě.
7. Celý spor se neodvíjí pouze před soudy nýbrž i ve správním řízení před správními orgány. Zatímco řada katastrálních úřadů zamítla návrhy žalovaných na výmaz knížete z Lichtenštejnu jako vlastníka pozemků z katastru nemovitostí a vkladu uvedeného práva v jejich prospěch⁴, jiné katastrální úřady, jak stěžovatelé v poslední době seznaly, takovým návrhům zatím z neznámých důvodů vyhověly. Žalovaní 1 a 6 tyto návrhy podávají v posledních letech, a to bez vědomí stěžovatelů.

³ Pro účely tohoto podání termín "žalovaný 1" zahrnuje též Československou republiku, Československou socialistickou republiku, Českou a Slovenskou Federativní Republiku a Českou republiku.

Viz např. rozhodnutí Katastrálního úřadu Praha - východ sp. zn. V-8969/2016-209, rozhodnutí Katastrálního úřadu Prostějov, č.j. V-7725/2017-09 ze dne 3.11.2017

B. VYJÁDRĚNÍ ŽALOBCŮ KE STANOVISKU ŽALOVANÉHO 6, PODLE NĚHOŽ VĚC SPADÁ DO PRAVOMOCI MSD

8. Za těchto okolností, vzhledem k podstatě sporu ležící v rovině mezinárodního práva veřejného, a s přihlédnutím k zátěži, kterou spor kvůli své velikosti klade na české soudy i celou veřejnou správu, stěžovatelé tímto prohlašují svoji připravenost vyslovit souhlas s předložením sporu k rozhodnutí MSD za předpokladu, že žalovaný 1, jednající vládou České republiky, a lichtenštejnská vláda ve shodě se stěžovatelem 2 uzavře dohodu ohledně modalit řízení před MSD, jako jsou jazyk řízení apod.⁵
9. Stěžovatelé věří, že MSD jako renomovaný mezinárodní soud universální působnosti a reputace, jako instituce Organizace spojených národů, jejíž jsou žalovaný 1 i Lichtenštejnsko členy, představuje vhodné, právně závazné forum schopné rozhodnout předmětný spor v jediném stupni a účelně jak z hlediska nákladů, tak času.
10. Za tímto účelem, a reflektující shora uvedený právní postoj žalovaného 6, vláda Lichtenštejnského knížectví a stěžovatelé společně podstupují procesní záležitosti předvídané lichtenštejnským ústavním právem pro splnění formalit nutných k předložení sporu MSD. Za účelem společného předložení věci MSD, tj. soudu s pravomocí rozhodnout celý spor, jak deklaruje žalovaný 6, na základě vzájemné dohody stran sporu vláda Lichtenštejnského knížectví k návrhu stěžovatelů deklarovala svoji ochotu učinit diplomatickou cestou kroky k navázání styku s Českou republikou s cílem vzájemně si odsouhlasit modalitu uvedeného společného předložení věci MSD. Stěžovatelé si v této souvislosti dovolují předložit zdejšímu soudu přiloženou korespondenci a poukázat především na závazek vlády Lichtenštejnského knížectví uvedený v dopise předsedy vlády Lichtenštejnska stěžovatelům ze dne 15. listopadu 2019 (viz příloha 1 a 2).
11. Dne 3. prosince 2019, poté co byly splněny příslušné náležitosti a postupy předvídané Ústavou Lichtenštejnského knížectví, byl shora uvedený postoj vlády Lichtenštejnského knížectví formulován v diplomatické nótě podepsané předsedou vlády Lichtenštejnského knížectví a adresované předsedovi vlády České republiky (viz příloha 3).

⁵ Tímto prohlášením stěžovatelů, též v rozsahu, v jakém by mohlo být přičítáno Lichtenštejnskému knížectví, nejsou jakkoliv dotčena jakákoliv práva, existující a/nebo vzniklá v budoucnu, Lichtenštejnského knížectví, a/nebo stěžovatele 2 a/nebo stěžovatele uplatnit a/nebo pokračovat v uplatňování, samostatně, společně či jinak, jakéhokoliv či jakýchkoliv práv, vzniklých v předmětném sporu nebo v souvislosti s ním, u jakéhokoliv soudu, tribunálu nebo jiné instituce, mezinárodní, vnitrostátní či jiné včetně, nikoliv však výlučně, Evropského soudu pro lidská práva a Mezinárodního soudního dvora.

12. Dne 4. prosince 2019 byla tato nůta diplomatickou cestou předána vládě České republiky.
13. Uvedený politický a diplomatický postup je veden v souladu se základními zásadami mezinárodního práva, zejména zásady povinné spolupráce mezi státy ve smyslu aliney 2 písm. b) Deklarace zásad přátelských vztahů a spolupráce mezi státy (rezoluce Valného shromáždění OSN č. 2625 (XXV) ze dne 24. 10. 1970, UN A/RES/25/2625) a zásady pokojného urovnání sporů (čl. 2 odst. 3 Charty OSN) ve vazbě na zásadu svrchované rovnosti států (alinea 2 a 5 uvedené zásady). Uvedený postup lze dále považovat za dotvoření mechanismu mimosoudního řešení sporu (mimo soudy ČR), tedy mimosoudního smíru ve smyslu o. s. ř.
14. Ve světle těchto skutečností považují stěžovatelé za příhodné a vhodné nenarušit shora uvedený postup na mezivládní úrovni směřující ve smyslu stanoviska žalovaného 6 ke společnému předložení celého sporu MSD tím, že budou trvat na rychlém projednání předmětné ústavní stížnosti a svých žalob. Stěžovatelé odhadují, že uvedený postup nebude trvat déle než několik měsíců.
15. Proto si stěžovatelé tímto dovolují navrhnout, aby Ústavní soud řízení o předmětné ústavní stížnosti usnesením přerušil na dobu následujících čtyř měsíců, nebo aby po uvedené dobu ve věci dále nepostupoval.
16. Stěžovatelé budou zdejší soud průběžně informovat o tom, jak se v uvedené věci postoupilo. Zároveň zdejší soud zpraví, společně s žalovanými nebo samostatně, o jakýchkoliv ujednáních v souvislosti s předložením věci MSD, která budou mít dopad na řízení před zdejším soudem.

II. IMUNITA HLAVY STÁTU

17. Vzhledem k několika nedorozuměním a omylům při výkladu imunity hlavy státu dle mezinárodního práva, které se vyskytly ve vyjádřeních žalovaných a v rozhodnutích v předmětné věci tímto stěžovatelé činní několik doplňujících poznámek k uvedené právní otázce.
18. Úvodem stěžovatelé zdůrazňují, že hlava státu, zejména monarcha, který je zdrojem a nositelem suverenity státu, jak je tomu v případě panujícího knížete z Lichtenštejnu⁶, požívá

⁶ Podle čl. 2 Ústavy Lichtenštejnského knížectví je panující kníže první a jeden ze dvou zdrojů a nositelů státní suverenity Lichtenštejnského knížectví. (Uvedené ustanovení zní takto: *'Knížectví je konstituční, dědičnou monarchií na parlamentním principu (čl. 79 a 80); státní moc pochází z*

celého komplexu imunit, přičemž imunita státu je pouze jednou z nich. Zúžit imunitu hlavy státu na imunitu státu, a nebrat v potaz zejména imunitu hlavy státu *ratione personae*, jak to činí žalovaní, Okresní soud v Kolíně a Vrchní soud v Praze, je v rozporu s mezinárodním právem.

6. Za druhé, mezinárodní právo tradičně stojí na všeobecně přijímaném stanovisku, že výchozí bod jakéhokoli posuzování otázek spojených s imunitou hlavy státu představuje obecné pravidlo, podle něhož požívá hlava státu neomezené jurisdikční imunity vyjímající hlavu státu z pravomoci soudů cizího státu a neomezené exekuční imunity chránící ji proti jakémukoli zásahu cizího státu. Uvedené obecné pravidlo vyplývá z historického kontextu imunity hlavy státu, která ji po staletí považována za absolutní.
7. Z tohoto důvodu je třeba existenci jakékoliv výjimky z tohoto obecného pravidla vždy jednoznačně prokázat. Protože je imunita hlavy státu právním konstruktem mezinárodního obyčejového práva, existence takové výjimky se považuje za prokázanou tehdy, je-li postaveno najisto, že výjimka je obecně přijímána jako věc mezinárodního práva.
8. Žalovaní ani soudy nicméně neprokazují (nezdůvodňují), že by výjimky z uvedeného obecného pravidla, jejichž existenci tvrdí, byly obecně přijímány na poli mezinárodního práva, a staly se tak jeho součástí.
9. Za třetí, právní názory jiných, o které se žalovaní při tvrzení o existenci výjimek opírají, se vztahují k jurisdikční imunitě, nikoliv imunitě exekuční. Vzhledem k obecnému pravidlu neomezené imunity hlavy státu *ratione personae* exekuční imunita chrání hlavu státu před jakýmkoliv jednáním státu provedeným jakýmkoliv státním orgánem – ať již soudním, správním nebo legislativním –, které jakýmkoliv způsobem zasahuje do práv či právem chráněných zájmů hlavy státu.
10. V této souvislosti stěžovatelé berou na vědomí tvrzení žalovaných uvedených v replice, podle kterého žalovaný 1 zadržuje předmětné Nemovitosti na základě jejich údajné konfiskace. Na podporu svého tvrzení žalovaní předložili zdejšímu soudu dokumenty správních orgánů a soudu, před nimiž konfiskační řízení údajně proběhlo.
11. Pokud tomu tak skutečně bylo, zabránění Nemovitostí žalovaným 1 by představovalo akt správního orgánu při tvrzeném výkonu veřejné moci. Jako takové by toto jednání spadalo do

panujícího knížete a z lidu, tkví v nich a je vykonávána oběma v souladu s ustanoveními této Ústavy.)

aplikačního rozsahu exekuční imunity hlavy státu, bylo by s ní v rozporu, a představovalo by tak porušení mezinárodního práva.

12. Za čtvrté, tvrzení o konfiskaci uvedené v replice oslabuje obranu žalovaných ještě v další důležité věci. Konfiskace majetku provedená správním orgánem při výkonu veřejné moci představuje úkon veřejného práva. Pokud by tedy byly Nemovitosti skutečně konfiskovány, jak tvrdí žalovaní, jejich zabrání žalovaným 1 by bylo věcí veřejného práva. V takovém případě by ovšem námitka žalovaných, podle níž imunita hlavy státu nechránila Nemovitosti před nabýváním či pozbýváním majetku úkony soukromého práva (jako je koupě, dar apod.), zjevně pozbyla ve sporu relevanci.
13. Za páté, považují stěžovatele za vhodné uvést na pravou míru tvrzení žalovaných o tom, že československý Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. R II 28/1928 přezkoumával právní postavení knížete z Lichtenštejnu a jeho majetku dle mezinárodního práva. Tak tomu zjevně nebylo. Uvedený soud v něm totiž v roce 1928 rozhodl o stížnosti tvrdící exteritorialitu majetku Knížete v Československu na základě zákona č. 15/1893 ř. z. přijatého rakouskou Říšskou radou (parlamentem Předlitavska) v roce 1893. Předmětem sporu byla otázka, zda tento zákon přetrvál přijetí recepčního zákona (zák. č. 11/1918 Sb) po vzniku samostatného Československa v roce 1918. Jak Nejvyšší soud výslovně uvedl v odůvodnění odkazovaného rozsudku, stížnost se neopírala o mezinárodní právo, a uvedený soud proto toto právo ve svém rozhodnutí nevzal v potaz, když stížnost zkoumal výhradně z hlediska práva vnitrostátního.⁷ Mimo to Nejvyšší soud dále uvedl, že se podrobně nezabýval otázkou, zda na uvedený majetek nahlížet jako na majetek soukromé osoby nebo na majetek plnící funkce ve veřejném zájmu. To proto, že řešení této otázky považoval pro výsledek sporu za nadbytečné, protože podle jeho názoru se uvedený zák. č. 15/1893 z. ř. nestal součástí právního řádu Československa v důsledku přijetí shora uvedené československé recepční legislativy (zák. č. 11/1918 Sb.).
14. Dezinterpretace uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu žalovanými tak činí jejich o ní opřenou námitku neopodstatněnou. Pokřivení významu judikátu žalovanými je o to více překvapující vzhledem k tomu že Nejvyšší soud v odůvodnění uvedeného rozhodnutí

⁷ Československý Nejvyšší soud ve svém odkazovaném rozsudku uvedl: „Co se týče otázky mezinárodního práva, jisto jest, že každý stát, jakož i jeho hlava, tedy i Liechtensteinsko a jeho kníže, mají mezinárodní postavení, nicméně na řešení sporné otázky podle mezinárodního práva nedojde, protože se stěžovatel na právo mezinárodní, jehož prameny seznamenány jsou nyní v čl. 38 statutu Stálého dvora mezinárodní spravedlnosti v Haagu, neodvolává, nýbrž práva svá vyvozuje toliko z citovaného vnitrostátního zákona ze dne 12. ledna 1893 a soud rozhoduje o stížnosti proti výpovědi, musí se omezit na námitky uplatněné ve stížnosti.“

explicitně vyslovil závěr, že kníže z Lichtenštejnu jako hlava státu je nepochybně chráněn imunitami dle mezinárodního práva.⁸

15. Konečně stěžovatelé uvádějí, že žalovaní neprokazují, že by v mezinárodním obyčejovém právu existovala výjimka z obecného pravidla neomezené imunity hlavy státu *ratione personae*, podle níž soukromé vlastnictví hlavy státu by mělo být z aplikačního rozsahu uvedené imunity vyjmuto.⁹ Následující výčet soudní judikatury naopak osvědčuje, že obecné pravidlo neomezené imunity hlavy státu *ratione personae* je použitelné. Např. ve známém rozhodnutí ve věci *Mobutu v SA Coton*, rozhodnutí ze dne 29. prosince 1988, Civ. Ct. Brussels, 1989 Jurisprudence de Liège, Mons et Bruxelles [JLMB] 169, přeloženo 91 ILR. 259, soud rozhodl, že soukromé vlastnictví hlavy státu požívá imunity proti jeho zabrání. Podobně byla neomezená imunita hlavy státu potvrzena v řadě dalších významných soudních rozhodnutí; viz např. *Anonymous v. Anonymous* (1992) 581 NYS 2d 776; *Ameer Ruler of Bahawalpur State* [1952] 2 QB 390; *Lafontant v. Aristide* (1994), WL 20798 (EDNY), uvedeno v AJIL, 88 (1994), *Silniční nehoda knížete* (1964), ILR, 65, p. 13; *Mandalsa Kumari v. M Ramnarin Private Ltd.* (1958), ILR, 27, p. 109; *Rewa Shankar v. Narasinghji Maharaj*, ILR, 24 (1957), p. 229; *Statham v. Statham and the Gaekwar of Baroda* [1912], p. 92; *Mighell v. Sultan of Jahore* [1894] 1 QB 149, etc.
16. Navíc je z hlediska imunity hlavy státu *ratione personae* irelevantní, zda se jedná o výkon veřejné moci hlavou státu (*jure imperii*) nebo o její soukromé úkony (*jure gestionis*). Protože dle obecného pravidla mezinárodního obyčejového práva je imunita hlavy státu *ratione personae* neomezená, zahrnuje obě kategorie jednání. To potvrzuje řada soudních rozhodnutí (viz např. *Silniční nehoda knížete X* (1964), Nejvyšší soud Rakouské republiky, ILR, 65, p. 13; *Lafontant v. Aristide* (1994), WL 20798 (EDNY), uvedeno v AJIL, 88 (1994), s. 528 – 532; *Village Holdings Sdn Bhd v. HM The Queen in Right of Canada* (1987), ILR, 87, pp. 223, 238; *Kendall et al. v. Kingdom of Saudi Arabia et al.*, US, AJIL, 60 (1966), p. 100.; *Alicog et al. v. Kingdom of Saudi Arabia*).
17. Stěžovatelé proto uzavírají, že námitky žalovaných tvrdících existenci shora uvedených výjimek z imunity hlavy státu *ratione personae*, ani rozhodnutí soudů v předmětné věci, které jsou na této existenci postaveny, nejsou opodstatněné a nemají oporu v mezinárodním právu.

⁸ Ibidem.

⁹ Námitka žalovaných, podle níž požívá imunity pouze majetek používaný pro výkon veřejné moci, např. prostory diplomatických a konzulárních misí, je zde nepřipadná, protože zaměňuje dva různé instituty mezinárodního práva, totiž imunitu státu a imunitu hlavy státu *ratione personae*. (Námitka žalovaných se opírá o institut imunity státu, jak ukazuje poznámka pod čarou č. 11 repliky žalovaného 1).

19. PROCESNÍ NÁVRH STĚŽOVATELŮ

18. Stěžovatelé tímto navrhuji, aby Ústavní soud vydal následující usnesení:

“Řízení sp. zn. II.ÚS 2860/19 se přerušuje na dobu čtyř měsíců.”

19. Nevydá-li Ústavní soud uvedené usnesení, navrhuji stěžovatelé, aby po dobu čtyř následujících měsíců v řízení dále nepostupoval.

Digitálně
Dr. Erwin
Hanslik,
MRICS
Datum:
2019.12.09
08:37:12 +01'00'

podepsal Dr.
Erwin Hanslik,
MRICS

Dr. Erwin Hanslik MRICS

v plné moci

FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG

S.D. Fürst Hans Adam II. von und zu Liechtenstein

Přílohy:

- dopis stěžovatele 2 lichtenštejnské vládě (nedatováno)
- odpověď předsedy lichtenštejnské vlády ze dne 15.11.2019 stěžovateli 2
- dopis předsedy vlády Lichtenštejnského knížectví předsedovi vlády České republiky ze dne 3.12.2019
- výtah z vyjádření Žalovaného Lesy České republiky ze dne 18.9.2019 ve věci vedené u Okresního soudu v Kolíně sp. zn. 19 C 318/2018
- výtah z vyjádření Žalovaného Lesy České republiky ze dne 20.5.2019 ve věci vedené u Okresního soudu v Jeseníku pod sp. zn. 3 C 272/2018